చీకటిలో చీలికలు

– గొల్లపూడి మారుతీరావు

ఈ నవల ముద్రితం కావడం యిది మూడోసారి. చాలా పాపులర్ కావడం వల్లకాదు - చాలాకాలం ఆగి ఆగి ప్రింటయింది. ఈ నవలకి ఎంతలేదన్నా 40 ఏళ్ళ వయస్సుంది ఎప్పుడూ ఎవరూ "అమ్మో - ఎంత మంచి నవల" అని అనలేదు. అయితే ఎక్కువమంది మహానుభావులు విమర్శించిన నవలగా దీనికి చిన్న ముందుమాట వ్రాయాలనిపించింది.

1959 ప్రాంతంలో అప్పుడే చదువు పూర్తయి, నిరుద్యోగిగా వున్న రోజుల్లో ఈ నవల వ్రాశాను. అప్పటికి - బుచ్చిబాబు, చలం - యిలాంటి వారి ప్రభావం నా మీద వుంది. తెలిసిందంతా చెప్పెయ్యాలనీ, నాకు తెలిసిన రచయిత ఎంత గొప్పగా చెప్పాలనే యావ అప్పటిది. ఆ వాసన ఈ నవలలో ఎక్కువ. ఎలా కలిశారో పుట్టపర్తి నారాయణాచార్యుల వారిని ఆ రోజుల్లో కలిశాను. వారిని ఈ నవలకి ముందుమాట వ్రాయమన్నాను. (ముందు మాటలూ, అంకితాలు బొత్తిగా అలవాటు లేదు) ఆయన వ్రాశారు. ముందుమాట వ్రాశారు గనుక విమర్శించలేదేమో కానీ, మొహమాటపడి బాగుందన్న గుర్తు.

ఆ962లో విశ్వనాధ సత్యనారాయణగారికి చిత్తూరులో సన్మానం జరిగింది. ఆయన గుంటూరు శేషేంద్రశర్మగారి (అప్పటి చిత్తూరు మునిసిపల్ కమిషనరు) యింట్లో బస చేశారు. అక్కడ నా నవలలో ఒకటి రెండు పేజీలు చదివారమో. ఆ సాయంకాలం సభలో ఆరుద్ర తమ కిన్నెరసాని పాటల్ని పిప్పరమెంటు పాకం అన్నందుకు ఆయన్ని తిడుతూ పనిలో పని నాకూ రెండు వడ్డించారు. "ఇందాక ఎవరో రచయిత నవల చూశాను. ఆకాశంలో నక్షత్రాలు మరో లోకంలోకి ఎగిరిపోతున్నాయంటాడు" ఇలా సాగింది. నాకు ఆ రచయిత ఎవరో వెంటనే అర్థమయింది. నా పక్కన కూర్చున్న శేషేంద్రశర్మగారు, మల్లాది వసుంధరగారూ, మల్లాది రామచంద్ర శాస్త్రిగారూ యిబ్బంది పడుతున్నారు.

సభ ముగిసింది. రాత్రి విశ్వనాధ వారికి చెప్పినట్టున్నారు. ఆ విమర్శించిన రచయిత నేనేనని. మర్నాడు మధ్యాహ్న భోజనం శర్మగారింట్లో జి. కృష్ణగారూ, వి.డి. ప్రసాదరావుగారు ప్రభృతులు వచ్చిన గుర్తు. అప్పుడు ఈ ప్రసంగం టేపు వేశారు. నన్ను విమర్శించే ప్రసంగం వచ్చేటప్పటికి సత్యనారాయణగారు నావేపు తిరిగి "మిమ్మల్ని తిట్టినట్టున్నాను" అన్నారు నవ్వుతూ.

నేనూ నవ్వేసి "ఆ విధంగానయినా ఆ మాత్రం నవల చదివారు. అదీ నాకు ఆశీర్వాదమే" లాంటి మాటలేవో అన్నాను. ఏమయినా, విశ్వనాధ గారు కించపడ్డారు. అనవసరంగా నన్ను విమర్శించినందుకు. ఆయన "నిండు మనంబు నవ్యనవనీత సమానము" కోవలో మనిషి. ఆ ఆలోచన మనస్సులో పీకుతున్నట్టుంది. ఆ సాయంకాలం అప్పటి సంగీత నాటక అకాడమీ అధ్యక్ష్యులు, చిత్తూరు వారు విలాసభ అధ్యక్షులు ఆర్.బి రామకృష్ణరాజు గారు రామవిలాససభలో సభ ఏర్పాటు చేశారు. విశ్వనాధ వారు బజారుకెళ్ళి శాలువాలు కొనుక్కొచ్చి - ఆ సభలో మా రచయితలు - నేనూ, మధురాంతకం, పల్లంపాటి, రాజేంద్ర సదానంద (వీరంతా వున్న గుర్తు) అందరికీ శాలువాలు కప్పారు - అదీ వారి ఔదార్యం.

ఆ రోజుల్లోనే తిరుదణ్ణామలైలో వుంటున్న చలం గారి దగ్గరికి వెళ్తూండేవాణ్ణి. వారికి 'చీకటిలో చీలికలు' నవల పంపాను. "మీ పుస్తకం అందింది. ఈ నక్కకి అది కూజా భోజనం" అని వ్రాశారు.

తరువాత నాలుగైదు పుస్తకాలొచ్చాయి. "నర్తకి అదే పనిగా చదువుతోంది. అయ్యో అందరూ చచ్చిపోతున్నారే" అని మధ్య మధ్య బాధపడుతోంది అంటూ తరువాత చదివినట్టున్నారు.

"అందులో వర్ణనలన్నీ అనవసరం. కృత్రిమం మీరు కూడా అవన్నీ చూసి వుండరు" లాంటి వాక్యాలు గుర్తున్నాయి.

ప్రస్తుతం ఈ నవలని సవరణలు చేసి, కుదించి ప్రచురించడం జరుగుతోంది. ఆనాటి 'చీకటిలో చీలికలు' దగ్గర్నుంచి నిన్న మొన్నటి 'ఎర్రసీత' వరకు - ఓ రచయిత మానసిక పరిణామాన్ని తెలియజెప్పడం కూడా సమగ్ర సాహిత్య పరిచయ లక్షణం కనుక ఈ నవలకీ ఈ సంపుటాల్లో స్థానం వుంది.

(గత సంచిక తరువాయి)

రాధకూ చంపకూ ఏమీ బేధం కనిపించడంలేదు. అవే కళ్ళు. అదే మెరుపు. అదే ముగ్ధత్వం. కాస్తపాటి చిలిపిదనం. అంతా ఆమెగానే కనిపించింది రాధ.

కృష్ణుడి మురళీనాదం వింటూ పరవశంతోవున్న రాధిక దృశ్యం చంప నవ్వుతో సిగ్గుపడింది.

"ఈ లోపలికిరండి" అంటూ రాధాకృష్ణుల పటాన్ని తొలగించారు. మరో పెద్దగదిలోకి తోవ కనిపించింది. ఏదో కొత్త ప్రపంచంలోకి వచ్చినటుంది వరదకి.

లోపలికి అడుగుపెట్టగానే అగరొత్తుల పరిమళం గుప్పుమని కమ్ముకొంది.

"ఆయన కాశీనాథ చట్టోపాధ్యాయ. ఈ బంగళా అంతా అలంకరించడానికి బెంగాలునుంచి రప్పించాం. మరో ఆరునెలలు యిక్కడ పనిచేస్తారు. హాల్లో చిత్రాలన్నీ ఈయన గీసినవే?" అంటున్నారు అనంతశయనంగారు.

అగరొత్తుల పొగమధ్య సన్నగా రివటలాటి విగ్రహం కనిపించింది వరదకి, ఎర్రటి కెంపురంగుపంచె మాత్రం కట్టుకున్నాడాయన. పొడువుపాటి ధోవతి నేలవరకూ వేలాడుతోంది. పచ్చగా, బంగారంలాగ మెరుస్తున్నాడు. తలమీద ఏ మాత్రం జుత్తు మిగల్లేదు.

ఓ మూల సగం గీసిన నగ్నస్త్రీ చిత్రం వుంది. కండరాలన్నీ వంపులు తిరిగి మత్తెక్కించేట్టుగా వ్రాశాడు. నల్లగా పొడవాటి జుత్తు భుజాలమీంచి జారి పిరుదులవరకూ ప్రాకింది. ఒక్క క్షణం ఎదురుగ్గా ప్రాణంతో నిలిస్తే అవయవాలన్నీ ఎదురుతిగేంతటి సజీవత్వం ఉట్టిపడుతోంది.

"సగంలో ఆపేశారేం?" అడిగాడు వరద.

నవ్వుతోంది చంప. "అతనికి తెలుగురాదు" అన్నారు అనంతశయనంగారు. బెంగాలిభాషలోనే అడిగారు. నవ్వుతూ సగం సగం కలిపిన రెండు రంగు బేసిన్లని చూపాడతను.

"వంటికి సరైన రంగు కుదరక ఆపేశానంటున్నాడు. ఆ రంగు కోసం తంటాలు పడుతున్నాడు" అన్నారాయన.

"చాలా గొప్పచిత్రాల్ని వేసారు. వీటిని చూడడమే జీవితంలో ఓ అవకాశం" అందామనుకున్నాడు. "చాలా సంతోషించానని చెప్పండి" అన్నాడు.

జవాబుగా నమస్కారం చేశాడు కాశీనాథ్‌చట్టో, వెంటనే సగం కలుపుతున్న రంగుల దగ్గిర చతికిలబడి పనిలో నిమగ్నమయాడు.

"నేనిక్కడకి వచ్చినప్పుడల్లా పురాణం చెప్పేందుకు ఓ శాస్త్రిగారిని శ్రీకాకుళంనుంచి రప్పించాను. ఇక్కడే ఉంటాడాయన. ప్రతినెలా జీతం ఏర్పాటు చేశాను" అన్నారు బంగళావెనుక తోటలోకి నడుస్తూ -

అందంగా చుట్టూ మొక్కలు పెంచారు. మధ్య చిన్న 'పూల్' ఉంచారు. గట్టుమీద కూచుని నీళ్ళల్లోకి కాళ్ళు వేల్లాడేసి ఆడిస్తోంది చంప.

"స్నానం చేస్తాను తాతయ్యా. సింగన్న ఏడీ?"

"సాయంకాలం స్నానం మంచిదికాదమ్మా వాణ్ణి పిలువు. కలువ పువ్వు కోసిస్తాడు. "

నీటికి మధ్య ఒకే ఒక్క కలువపువ్వు పెట్టినట్లుంది.

"మీరు చాలా అదృష్టవంతులు, డబ్బున్నా ఉపయోగించుకోవడం తెలీనివాళ్ళు చాలామంది ఉన్నారు" అన్నాడు వరదరాజులు.

పొంగిపోయారు అనంతశయనంగారు.

బంగాళా చుట్టూ తిరిగి ముందు ఫౌంటెన్ దగ్గరికి వచ్చేసరికి చుట్టూ ఎర్రలైట్లు వెలిగించారు. క్రీపర్లు సరిగ్గా కత్తిరించలేదని బెనర్జీ నౌకర్లమీద ఎగురుతూ కనిపించాడు.

వీళ్ళని చూసి, "మీరింకా యిక్కడే వున్నారా? ఎలా వుంది మా పేరడైజ్, యీ బంగళా డిజైన్ ఢిల్లీ నుంచి తెప్పించాను. గార్డెన్ వర్క్ అంతా నాది" అంటూ పైప్ వెలిగించాడు.

"ముఖ్యంగా చిత్రాలు బాగా నచ్చాయి"

"పూర్‌మేన్, ఆ బెంగాలీకి తిండిలేక తిరుగుతూంటే ఓ ఫ్రెండ్ నా దగ్గరికి తీసుకొచ్చాడు. ఏం చేస్తావంటే బొమ్మలేస్తానన్నాడు. నాకు నవ్వొచ్చింది. 'నా బొమ్మ వెయ్యి' అన్నాను. ఓ అరగంటలో నా బొమ్మతో పాటు వెనక ఫ్యాక్టరీ గొట్టాలూ, యంత్రాలూ, చివరికి నా ఫీలింగూ అన్ని చిత్రంలో తెచ్చేశాడు. నాకాశ్చర్యమేసింది. రెండుపూటలా తిండి తినడు. పాలుమాత్రం తాగుతాడు. ఆకలిలోంచి కవిత్వంలాగే, చిత్రలేఖనంకూడా వచ్చిందేమో మరి? టీ తెప్పించేదా?"

బంతిపువ్వు కోయబోయాడు వరద.

"ప్లీజ్" ఆపేడు బెనర్జీ, "అక్కడి పువ్వుకోస్తే గార్డెన్ సిమ్మెట్రి పాడవుతుంది, ఇంటికి బుట్టలో పువ్వులు పంపిస్తాను" అన్నాడు.

అతని జాగ్రత్తకి నవ్వొచ్చింది వరదకి.

"ఇక పదండి, నాలుగు స్పెషల్స్ ఆర్డరు చేయించాను డిన్నర్‌కి, వేగంగా వెళ్ళి తయారుకావాలి."

కారులో ఒక్క నిముషంలో యింటికి తీసుకొచ్చేశాడు బెనర్జీ.

"కొత్తకారండీ, పారిస్ ట్రేడ్‌లో చిన్న సహాయం చేశానని అయిదువేలు తక్కువలో యిచ్చేశాడు అమెరికా ఏజెంటొకడు. చాలా తక్కువలో కొట్టేశాను" అన్నాడు.

భోజనాలయాక పేకాటకని కారులో వెళ్ళిపోయాడు బెనర్జీ.

చింతచెట్టు నీడలోకి మంచం వేసుకుని పడుకున్నాడు వరదరాజులు. అనంతశయనంగారి ఆతిథ్యం, చంప స్నేహం, బెనర్జీ చురుకు, కాశీనాథ్ చిత్రాలు– వీటన్నిటికీ వెనక. మాటిమాటికీ విశ్వేశ్వరం కనిపిస్తూనే వున్నాడు. ఈ లోకాన్ని వదిలేసి ఏదో కొత్తలోకంలో బ్రతుకుతున్న నీడలాగ, తక్కువతనాన్ని పెంచుకుని చిత్తుబతుకు యీడుస్తున్న విశ్వేశ్వరానికి అందులో ఏ సుఖం కనిపించిందా అని విస్తుపోయాడు.

చిన్నగాలికి చింతచివుళ్ళు కదిలి యీలపాట పాడాయి.

"హరికథ పెట్టించమన్నారా అని అడుగుతున్నారు నాన్నగారు" అని వచ్చింది చంప.

పొడవుపాటి ఎర్రటి వూలు స్వెట్టర్ వేసుకుని చలిలో ముడుచుక్కూచున్న పిల్లిలా వుంది.

"తలనొప్పిగావుంది - పడుకుంటానని చెప్పు"

మంచినీళ్ళచెంబు అక్కడే వదిలేసి పారిపోయింది చెంప. మంచం పక్కనే కీచురాళ్ళు చేరి గోలచేస్తున్నాయి.

ఎక్కడో పిల్లులు దెబ్బలాడుకుంటున్నాయి. ఒక్కసారి ఉన్నట్లుండి పెద్దగాలి వీచి యిసిక మంచాన్ని కప్పేసింది. కళ్ళల్లోకి, నోటిలోకి యిసికపోయి ఉక్కిరిబిక్కిరయాడు వరదరాజులు.

గదిలో ఏదో చప్పుడయింది. లేచివచ్చి దీపం వెలిగించాడు ముసలాయన. ఫోటో నేలని కౌగిలించుకున్నట్లు పడి బద్దలయింది. దళసరిగా గాజు పెంకులు ముత్యాల్లా గదంతా తుళ్ళిపడ్డాయి.

మంచాన్ని మోసుకొచ్చి గదిలో ఓ మూలకి వేశాడు. లైటార్పి పడుకోవడానికి భయమేసింది.

కళ్ళు మూయబోతే ఆలోచనలన్నీ సుడులు తిరిగి స్థిమితం లేకుండా చేసాయి.

మాటిమాటికీ విశ్వేశ్వరం మాటలు చెవులును గింగుర్లెత్తిస్తున్నాయి.

మధ్యాహ్నపు అలసట వీలు చూసుకుని లేచి ఆలోచనల్ని జయించింది. నిద్ర తియ్యదనంలో ఆలోచనలూ, ఆశ్చర్యం, సంశయం, సందిగ్ధం, కోరిక అన్నీ మూర్ఛపోయాయి.

నిర్లిప్తత మస్తిష్కాన్ని జయించి చీకటిని పాలించింది.

తూర్పు ఆకాశాన్ని యింకా నల్లచారలు పట్టి విడువకముందే ఎవరికీ చెప్పకుండా బయల్దేరాడు వరదరాజులు, విశ్వేశ్వరం కోసం.

నూతిగిలక చప్పుళ్ళూ, నీళ్ళపోతలూ, ఆడవాళ్ళ గాజుల చప్పుళ్ళూ బరువుగా వినిపిస్తున్నాయి. చెరువు వేపు గుంపులుగా నడిచిపోతున్నారు ఆడంగులు.

గనిలో పనిచేసే వాళ్ళు యిళ్ళు తెలీదు వరదరాజులుకి. టొపారంలేని గుర్రబ్బండీని ఆపి అడిగాడు.

"అబ్బో, అది చాలా దూరమే. రామలింగస్వామి గుడిదాటి మూడుమైళ్ళు. దారిలో నడవాలి" అన్నాడు బండివాడు.

గుర్రం నాలుగడుగులు వేసాక మళ్ళీ ఆపి "బండి ఎక్కుతారా, పొలాల దగ్గర దింపేస్తాను. రెండు మైళ్ళు నడిస్తే గుడిసెలు చేరతారు"

మరో మాటలేకుండా బండి ఎక్కాడు వరదరాజులు. ఎండుగడ్డీ, వరీ మోసుకురావడానికి ఉపయోగపడే ఎత్తుబళ్ళవి, రాయీ, రప్పా బేధం లేకుండా ఎత్తుపల్లాల్లోపడి యీడ్చుకుపోతోంది గుర్రం, శీలలన్నీ కదిలి కిర్రుమని ఒకటే రొదచేస్తున్నాయి.

టుంపులాగ, నూనెకారుతూ పొట్టిగా వున్నాడు బండివాడు.

"ఏం ఆసామీ - పనోళ్ళ యింటికి పోతుండారు?" అన్నాడు.

"పనుందిలే - పనివాళ్ళు ఎన్నిగంటలకి వెళ్ళిపోతారేమిటి గనుల్లోకి?"

"అదేం తెలీదు. పొద్దుపొడిసే యేళకు వెళ్ళడం, చీకటికి యేళకు యిళ్ళు చేరడం"

ఎంతసేపు కూర్చున్నాడో అంతుపట్టలేదు వరదరాజులుకి. ఊరుదాటి సుమారు నాలుగుమైళ్ళు నడిచివుంటుంది బండి.

వంగపువ్వు రంగుకోక కట్టుకున్న పిల్లదగ్గర బండి ఆపేసాడు బండివాడు.

తెల్లగా, పల్చగా, కొమ్మలా వుంది - మరీ కిందకి వున్న ఎర్రటి గడ్డిపువ్వుని తీసి తలలో తురుముకుంటూంటే భుజాలు వంగి వింతగా కనిపించాయి.

"ఇదిగో, ఇలా పొలానికి అడ్డం పడండి సామీ, అల్లక్కడ కనిపించేవే గూడేలు"

వరదరాజులు బండి దిగి డబ్బు యివ్వబొయాడు. తెల్లబోయాడు బండివాడు.

"సీత్తెరీ.. డబ్బుకుపని సేసెవోణ్ణి కాదుసామీ, యెల్లిరండి"

వరదరాజుల్ని విచిత్రంగా చూస్తోంది పిల్ల, సిగ్గుపడ్డాడు వరద.

నల్లగా పక్కలకి జారిన జుత్తుమధ్య పాపిటలా పొలాల మధ్య తోవకనిపిస్తోంది. నిలువెత్తు పెరిగిన వరికంకులు యౌవనంతో బరువెక్కిన యువతి కళ్ళల్లో చపలత్వంలాగ ఊగిసలాడుతున్నాయి.

దూరాన ఖైదుగోడల్లాగ ఎర్రటి యిసుకతో కట్టిన కట్టడం కనిపిస్తోంది. వీటిమధ్యన మరీ ఎత్తుగా పెద్ద తడికల్తో యిళ్ళు కనిపిస్తున్నాయి. నల్లటి తారుపూశారు ప్రతి యింటికీ. పూర్తికాని ఆకలి చిత్రంలా అవుపిస్తోంది దూరాన దృశ్యం.

ముల్లుగుచ్చుకునేసరికి కాలు జివ్వుమంది. కుప్పగా వరివెన్నుల్ని పట్టుకుని, ఒంటికాలుమీద నిలబడి ముల్లుని తొలిగించబోయాడు.

"అమ్మ, దొంగా!" అన్నమాటలు వినిపించాయి.

ఉన్నట్టుండి తననెవరో పొలం మధ్యకి లాగేస్తున్నారు.

భయంతో అరవబోయాడు వరదరాజులు.

ఏదో అర్థంకాని మెత్తదనం అతని నుదిటిని రగిల్చింది, చెప్పలేని, ఊహించలేని పిచ్చివాసన వొళ్ళంతా చుట్టింది. నీలిరంగు వింతపువ్వుల చల్లదనం చెక్కిళ్ళని వణికించింది. ఎవరో తనని చుట్టేసి క్రిందకి లాగేస్తున్నారు.

ఆ చేతుల మధ్య వరదరాజులుకు అసహాయతతో మూర్ఛవచ్చినట్లయింది.

"పిచ్చిమావా!"

అక్కడంతా చీకటిగా వుంది, వరికంకులు గుండెలకి తాకి గిలిగింతలు పెట్టున్నాయి. వెచ్చటి శ్వాస మెడని కదలించింది.

కదలబోతే మళ్ళీ దగ్గరికి లాక్కొని బలంగా వూడిపడ్డచేతులు.

బరువయిన నల్లటి దళసరి చీరకొంగు అతని నడుం చుట్టు తిరిగింది. పెదాలు అమాయకంగా గడ్డాన్ని రాస్తున్నాయి. చెక్కిలి గరుకుదనంలో అటూ యిటూ కదిలాయి బలహీనంగా.

ఏదో అనబోయి అనలేకపోయాడు. ఏదో చెయ్యబోయి చెయ్యలేకపోయాడు.

ఆమె ముక్కునత్తు నుదుటిని బలంగా గుచ్చింది. నల్లటి చీర మలుపు విడి ఒసిలింది. వరదరాజులు కాలు కదిలింది. అతి ప్రయత్నంతో తప్పించుకుని లేచి నిలబడ్డాడు.

అలసటతో వరికంకుల మధ్య ఉండిపోయిందామె.

ఒక్కతెను నాకేల ఓపజాలని సుఖము

"ఫో మావా మరెప్పుడూ నీ పొలానికి రాను" ముఖం కప్పుకునే వుంది.

ఆమె బొట్టంతా చెరిగి తెల్లటి లాల్చీ అంతా ఎరుపెక్కింది. వొళ్ళు దులుపుకున్నాడు.

అతణ్ణి చూశాక ఆమె కెవ్వున కేకవేసింది.

లాల్చీకి తగులుకుని ముక్కు నత్తు యిరుక్కున్నచోట రక్తం చిమ్ముతోంది.

వరదని చూసి బయంతో నిలువునా వణికింది ఆమె.

కళ్ళల్లో అంత అమాయకత, రక్తంలో అంత ఆవేశం ఎప్పుడూ చూడలేదు వరద.

"మావనుకున్నావల్లే వుంది"

మాట్లాడలేదామె. అతను వెళ్ళిపోతే బావుణ్ణనుకుంది. కిందికి.. మరీ కిందికి తల దించుకుని భూమికి ఆనించుకుంది. ఎంతకీ అతను వెనుదిరక్కపోయేసరికి - ఒక్క క్షణంలో వరికంకుల మధ్య మాయమయింది.

అచేతనంగా నిలబడిపోయాడు వరదరాజులు, చెమటతో లాల్చీ తడిసి వొంటికి అంటుకుంది. ఆమె వంటి పరిమళం యింకా కదుల్తోంది.

ఒక్క ఉదుటున మెదడుకు పాకిన వేడి రక్తం దారులు వెదుక్కుని చల్లబడుతోంది.

మరి నాలుగడుగుల్లో పొలం దాటి రోడ్డుమీద పడ్డాడు.

ఎండ పదునెక్కి సూదుల్తో గుచ్చుతున్నట్టుంది.

ఆవులన్నీ మందలుగా బయల్దేరి దారికి అడ్డంగా నిలబడిపోయాయి. ఓ కన్నులేని నల్ల ఆవు దారి తప్పి గోడకు ఆనుకుని ఆగిపోయింది.

నల్లటి బట్టల్లో పేరుపెట్టి పిలుచుకుంటూ అప్పుడే వచ్చి ఆగిన బస్సువేపు పరుగెత్తుతున్నారు పనివాళ్ళంతా. చిన్నా పెద్దా విచక్షణ లేకుండా తడిక టోపీ చేత్తో మృత్యువుని ఊహించలేని శలభాల్లాగా బస్సులో పడుతున్నారు. ఏవో పిచ్చిపాటలు ప్రారంభించారు.

అందరూ ఉత్సాహంగా, నవ్వు ముఖాల్తో వున్నారు. కానీ ఆ నవ్వుకు వెనక ప్రపంచం అంటే అర్థం తెలీని అమాయకత, తెలీని నీరసం, మృత్యువు నీడలు కనిపిస్తునే ఉన్నాయి.

పెద్దకేకల్తో బస్సు కదిలింది.

దారిపక్క చిన్న టీ దుకాణం వుంది, నాలుగు తడికెలు దగ్గిరగా చేర్చి చిన్న గదివేశారు. రెండు బల్లలూ, రాక్షసిబొగ్గు పొయ్యి, నల్లటి పెద్దపాల బిందె, టీ కలపడం ఒక్కటే చేతనయిన నల్లటి మొహం, గ్లాసులు కడగడానికి కూచున్న సగం చిరిగిన పరికిణాతో అర్థనగ్నంగా వున్న కుంటిపిల్ల నవ్వూ - యిదీ అక్కడి దృశ్యం.

పొడవాటి మనిషి కలిపిచ్చిన టీని తాగుతూ కబుర్లాడుకుంటున్నారు. మనస్సు వరకూ ఏ విషయాన్ని జేరనివ్వకుండా తేలిగ్గా రోజులు గడుపుకు పోతున్న మనుషులు అంతా అసలు మనసులు మిగిలాయా అన్నది అనుమానం. వీరందరి మధ్యా యీ రొంపిలో విశ్వేశ్వరం వొళ్ళు జలదరించింది.

ఎంతసేపు నిలబడినా విశ్వేశ్వరం జాడ కనిపించలేదు. టీ దుకాణం క్రమంగా ఖాళీ అయింది. డబ్బు లెక్కపెట్టుకుంటున్నాడు పొడవాటి మనిషి.

"విశ్వేశ్వరం రాలేదేం యివాళ?"

తలెత్తాడతను, క్షణం ఆలోచించి "నరిసే" అనరిచాడు. కుంటిపిల్ల వచ్చి బల్లని ఆనుకుని నిలబడింది.

"ఈ బాబుని బొమ్మలాయన కొంపకు తీసుకెళ్ళు" అన్నాడు.

"వరద వెళ్ళబోయేంతలో పోనీలే, మీరిక్కడే ఉండండి సామీ! అదంతా కంపుగుంది. నువ్వెళ్ళిరాయే, ఆరికి కబురెట్టు"

కుంటిపిల్ల వెళ్ళింది -

"టీ తాగుతారేటీ సామీ?"

బిందె అడుగున మిగిలిన పాలని కెలుకుతూ అన్నాడు.

"వద్దులే, వస్తాడా యిక్కడికి?"

"ఎవరికి తెలీదయ్యా, దెయ్యం మనిషి. వత్తే వత్తాడు. లేకపోతే కసిరి పొమ్మంటాడు?"

కుంటిపిల్ల దూరాన కనిపించింది.

"ఏటే!?"

"తలుపేసుందయ్యా - కుక్క కరిచింది" ఏడుస్తూ కూలబడింది.

వరదరాజులు రోడ్డుమీదకి వచ్చేశాడు.

ఎండ మరీ తీవ్రతరమయింది.

పొలాలమధ్యకి వచ్చేసరికి మనస్సుకి కాస్త ఉపశమనం కలిగింది.

ఇందాకటి అమ్మాయి కనిపిస్తుందేమోనని చుట్టూ చూశాడు. పొలమంతా నిండుగా ఆనందంతో పొంగిన మనస్సులా వుంది. ఓ చివర ఒడిసె పట్టూ ఎవరో కనిపించారు. అటువేపు నడిచాడు వరదరాజులు, దగ్గరకు చేరేసరికి పెద్ద తలపాగా, వంపుమీసాలూ, కండలు తిరిగిన భుజాలూ కనిపించాయి.

"ఇతనే కాబోలు మావ" అనుకున్నాడు.

పొలాలు దాటి రోడ్డుమీదకి వచ్చేసరికి బెనర్జీ కారు కనిపించింది. వరదరాజుల్ని చూసి కారు ఆపాడు బెనర్జీ.

''ప్రొద్దుటనుంచీ ఎక్కడికి పోయారు సార్, అదేమిటి, నీరసంగా వున్నారు, బట్టలన్నీ నలిగిపోయాయే, ఎక్కడన్నా పడ్డారా, పదండి గార్డెన్‌కి వెళ్దాం''

మాట్లాడకుండా కారులోకి వచ్చి కూచున్నాడు వరదరాజులు.

''ఇక్కడి పొలాలూ, ఇక్కడి మనుషులూ అంతా సింపుల్ ముఖ్యంగా ఆడవాళ్ళు'' అంటున్నాడు బెనర్జీ.

కారువేగంలో మిగతా మాటలు వినిపించకుండా పోయాయి.

మునుమాపు వేళకి విశ్వేశ్వరం యింటిముందుకు వచ్చి దిగ్భ్రాంతుడయి ఆగిపోయాడు వరదరాజులు.

లోపల్నుంచి మాటలు వినిపిస్తున్నాయి.

తడిక తలుపు దగ్గరగా చేరవేసి వుంది. నేలమీద దుర్వాసన లేపుతున్న చిక్కటి బురదతో కలిసి పల్చబడ్డ రక్తం బొట్లు కనిపించాయి.

''పడుకో రూసీ, అల్లరి చెయ్యకు'' అంటున్నాడు విశ్వేశ్వరం.

ఆ గొంతులో కర్కశత్వం, నిర్లక్ష్యం చూసి ఆశ్చర్యపోయాడు.

ముగ్గురు పిల్లలు అరుస్తూ పక్కనుంచి పరిగెత్తిపోయారు.

తెల్లటి బట్టలమీద బురద చుక్కలు చుక్కలుగా పడింది. కాళ్ళు చల్లదనానికి జివ్వుమంటున్నాయి. దీపాలు అక్కడక్కడ వెలిగాయి. లోపల కూడా చిన్న దీపపు వెలుగు కనిపిస్తోంది.

తడిక తలుపు తట్టేసరికి లోపల శబ్దం ఆగిపోయింది. మరికాస్సేపటికి తలుపు తెరుచుకుని విశ్వేశ్వరం బయటకు వచ్చాడు.

''ఎవరూ?''

తొడలవరకూ సరిగారాని పల్చటిలాగూ, బాగా మాసికలు పడ్డ బనీనూ వేసుకున్నాడు. నల్లగా దళసరయి, మొద్దుబారిన గెడ్డం మధ్య ఎక్కడో లోతుల్లో విశ్వేశ్వరం కనిపిస్తున్నాడు. అంత చీకట్లోనూ అతని కళ్ళల్లోని ఎరుపు చూసి వణికాడు వరదరాజులు. ఇంకా అప్పటి విశ్వేశ్వరం మాటలు మనస్సులో వుండనే వున్నాయి.

''నాతో మాట్లాడకు. నాతో మాట్లాడకు.''

ఇప్పుడిక కదిలాడు వరదరాజులు.

''నీతో మాట్లాడడానికి వచ్చాను. నా పేరు వరదరాజులు''

కాస్సేపటివరకూఏమీ మాట్లాడలేదు విశ్వేశ్వరం. ఏదో ఆలోచిస్తున్నాడనుకున్నాడు వరద, ఉన్నట్టుండి అన్నాడు.

''ఎందుకొచ్చావిక్కడికి. వెళ్ళిపో. వెంటనే వెళ్ళిపో''

''ఇదివరకటి ఆశ్చర్యం ఇది. యిదేంతో కాదు'' - అన్నాడు వరద.

''నేను వెళ్ళను. నీతో మాట్లాడాలి. పశువులు ఎలా బ్రతుకుతాయో చూస్తానివాళ.''

''చూస్తే బాధపడతావు. తర్వాత నీ యిష్టం''

''లోపలికి పద'' అని ముందుకొచ్చాడు వరద.

''నామాట వినలేదు నువ్వు. ఇక నీ యిష్టం'' తలుపు బార్లా తెరిచాడు విశ్వేశ్వరం. లోపల గదిమధ్యకి వచ్చి నిలబడ్డాడు వరద.

"చిన్న కొవ్వొత్తి మాత్రం వెలుగుతోంది. కుడిపక్కగా లోతుకి భూమిని తాకుతూ ఓ మంచం వుంది. నల్లటి దుప్పటి కింద ఆ కాస్తపాటి చీకటిలో ఏదో కదిలినట్లయి తుళ్ళిపడ్డాడు వరదరాజులు.

అతని విస్మయాన్ని చూసి నవ్వాడు విశ్వేశ్వరం.

"నన్ను పిచ్చి ఆస్పత్రిలో మాత్రం చేర్పించకు" అన్నాడు.

మంచం మీంచి చిన్న మూలుగు వినిపించేసరికి నరాలన్నీ జివ్వుమన్నాయి. మళ్ళీ విశ్వేశ్వరమే అన్నాడు. 'నా కుక్క అది. పేరు రూసీ. ఇవాళ ఎవరినో కరిచిందట. చావబాదారు. సాయంకాలం వచ్చేసరికి విరిగిన కాలుతో తడిక దగ్గర పడుకొంది. కట్టుకట్టించి పడుకోబెట్టాను' నవ్వాడు.

వరదకి నవ్వు రావడంలేదు. కూర్చోవాలనిపించింది.

"ఏం చెయ్యను? మనుషులందరికీ నా మీద నమ్మకం పోయింది. ఓ విధంగా నేనే పోగొట్టుకున్నాను. ఇది మాత్రం నన్ను నమ్ముకుంది. ఇప్పట్లో ఇదొక్కటే నా నేస్తం"

వరద తడబాటు గమనించి "కూర్చుంటావా? కుర్చీలేవీలేవు నాకు. నా కోటు వేస్తానుండు. " దళసరి కోటు చెమ్మ నేలమీద పరిచాడు. గత్యంతరంలేక అక్కడ కూచున్నాడు వరదరాజులు.

సరయిన గాలిలేక ముక్కువాసన గదంత్తా వ్యాపించింది. కొవ్వొత్తి ఉన్న ఓ గజం మేర తప్పిస్తే అంతటా చీకటి.

ఎడమవేపు నల్లటి ఓ పెద్ద డ్రాయింగు బల్ల, రెండు మూడు పల్చటి కాగితాలు, పెన్సిళ్ళూ వున్నాయి. ఓ మూల చిన్న కుంపటి మీద నీళ్ళు మరుగుతున్నాయి.

వరదరాజులకి ఆశ్చర్యం లేదు ఆతృత లేదు విచారం లేదు, నిశ్చలంగా ఆలోచన లేకుండా కూర్చుండిపోయాడు.

ఎన్నో ప్రశ్నలు అడగాలనే వచ్చాడు, ఏమీ అడగలేకపోతున్నాడు.

"ఏం చేద్దామని వచ్చావిక్కడికి?" ఎంతోసేపటికి అన్నాడు.

"ఏమో తెలీదు"

"మొదట్నుంచీ యిక్కడే వున్నావా?"

"ఊఁ"

"ఇక్కడ సుఖంగా వుందా నీకు?"

"ఊఁ"

"ఇక్కడ సుఖంగా వుందా నీకు?"

"సుఖం అంటే ఏమిటో తెలీదు. అన్నిటినీ మరిచి పోగలగడం నేర్చుకున్నాను. అంతే"

"ఈ కాగితాలేవిటి?"

"నువ్వు చెప్పిన ఆలోచనే!"

"అంటే?"

"చిత్రాలు వ్రాస్తున్నాను"

"ఎన్ని వ్రాశావిప్పటికి?"

"చాలా వ్రాసి వుంటాను. గుర్తులేదు"

"అవన్నీ ఎక్కడున్నాయి. ఓసారి చూడనీ నన్ను"

"అక్కడ" చీకటిలో ఎర్రగా కనిపిస్తున్న నిప్పుకేసి చూపించాడు.

"అదేమిటి?"

"ఎప్పటికప్పుడు కాలిపోయాయి."

"నీకు నిజంగా పిచ్చెక్కింది" ఓర్పు నశించి అరిచాడు వరద.

"అంతకంటే మానేస్తే యేం?"

"ఏదైనా చిత్రం వుంటే చూపెట్టు పోనీ"

తల అడ్డంగా తిప్పాడు. "ఉహూం ఎవరికీ చూపను వాటిని"

"ఇన్ని విన్నాక నిన్నెవడూ మనిషి అనుకోడు" ఉదాసీనంగా అన్నాడు వరదరాజులు మంచానికి ఆనుకుని. ఓపికలేని మంచం కిర్రుమని కదిలి నేలని కరచుకుంది.

"అందుకనే మనుషులకి దూరంగా వచ్చేశాను. నన్ను మనిషి అనడం మంచిది కాదు. "

యింకా ఒకటి రెండు ప్రశ్నలు మిగిలిపోయాయి.

"నీలవేణి గుర్తుందా?"

"గుర్తులేదు"

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments